

Kristína Tenkelová, 14 rokov

Malé dievčatko

“Idem ku kamarátke,” povedala Kamilka a vybehla z domu. Na sebe mala zelený ošúchaný kabát, modré gáse a červené gumáky, ktoré mali na boku lienočky.

Vonku bolo jasno. Hneď, keď vyšla z domu, oslepil ju lúč slnka. Páčilo sa jej, ako ju preberalo z jej dlhých myšlienok. Dala si ruku pred tvár, aby ju viac nedráždilo a kráčala. Bývali na konci dediny, tak to nemala ďaleko do cieľa.

Sem tam vietor zafúkol a nahnal jej blondávé vlasy do tváre. Mala rada, keď sa jej hrával s vlasmi.

Všímalá si svet okolo. Milovala jeho farby. Zaujímalo ju, že či ich bude zbožňovať, i keď bude raz veľká, pretože veľkí ľudia väčšinou neobľubujú farby. Ale dlho sa s tým netrápila, lebo ešte dlho nebude veľká. Zatiaľ je len malým dievčatkom v tomto veľkom svete.

A bola tam. Na mieste, kde jej myšlienky zastali a všetky zmysly sa prebudili. Cítila, počula, videla krásy tohto malebného miesta. Les, jej liek. Končekmi prstov prešla po obrastenej kôre stromu a vdychovala vôňu. Všetko tu bolo ako zo sna a pri tom to bola realita.

Kráčala po kľukatej, tenkej cestičke, ktorá sa tiahla po kope malých kopčekoch. Stromy tu sú tenké a vysoké ihličnany. Kamilke prisadol na nožek motýľ. Opatrne podberie motýľa na prstok a ruku natiahne k oblohe a motýľ odletí. Usmeje sa, pozerajúc na vzdáľujúceho motýľa. Nejde ku kamarátke, ide do bunkra. Stavia si ho potajme. Vie, že by ju mamička samú do lesa nepustila. Má výčitky, pretože oklamala mamičku.

Hlboko sa nadýchla a vydýchla. Kráča ďalej. Vdychuje vôňu ihličia. Táto vôňa jej dlho chýbala.

A tu, potôčik tečie. Zastaví sa, ruku vopchá do jeho toku, cíti studenosť vody. Usmeje sa. Páči sa jej, keď jej voda preteká pomedzi prsty. Potôčik je plytký, gumákmi do neho vkročí. Hopká v ňom. Pozerá sa, ako voda špliecha všade naokolo. Hádže žabky, točí sa, smeje.

Toto je jej miesto. Nazýva to tu rieka šťastia. Malé dievčatko ešte nevie rozdiel medzi potokom a riekou. Ale nie je podstatné, či je to potok alebo rieka. Podstatné je, že pre ňu je to rieka. Pre ňu tu kedysi premávali lode, žijú tu veľké ryby, iba vždy keď tu príde sa ukryjú. Častokrát sa snažila byť čo najtichšie, ale nikdy sa jej neukázali. Nevadí, raz sa jej ukážu.

Občas so sebou nosí pečivo. Natrhá ho na malé kúsky a kŕmi ním veľké ryby. Nikdy ich nevidela, ale myslí si, že keď odíde, prídu. Pretože na druhý deň už nič z pečiva neostane. Verí na veľa vecí, ako iné deti. Ešte jej to nik nevyvrátil. Niekedy by bolo lepšie pre mnohých dospelých, aby nikdy nevyrástli.

Pár metrov od potôčika je jej bunker. Je zložený z popadaných konárov, ktoré sú opreté o seba. Pre ňu je to ako kráľovstvo. Rozmýšľa, prečo sa nestavajú domy takto. Cez leto bude príjemne prefukovať a chladíť a cez zimu stačí cez prístrešok prehodiť tatkovu bundu a bude teplo. V bunkri ukrýva starého roztrhnutého šarkana, jej kresbičky, farbičky a papier a veľa malých paličiek. Raz, keď bude veľká, si z nich plánuje postaviť nový, väčší bunker. Ale to je ešte ďaleko a na to bude musieť potrebovať viacej paličiek.

Zoberie papier a farbičky. Papier si položí na kameň. Čiernou farbičkou robí hrboľaté veľké písmená. V škole sa práve naučili písať. Píše o tom aký bol jej deň. Niekedy napíše iba jedno slovo, ktoré ho vystihuje. Napríklad “dobrý” alebo “super.” Niekedy píše dve-tri vety, ale to jej trvá už dlhšie. Potom ostatnými pastelkami nakreslí obrázok o tom, čo sa stalo, inokedy výhľad na potôčik.

Keď dopíše tajnú stránku denníka, uloží papier k ostatným papierom, ktoré tvoria jej denník.

Keďže prvé stránky denníka jej zmokli, ukladá si ich do plastového obalu. Tu v lese má denník bezpečné miesto.

V bunkri pobudne ešte hodnú chvíľu. Keď vyzrie von, popfcha. Dážď pomaly pridáva na intenzite. Rozhodne sa ostať v bunkri, aby nezmokla. Keby mala pršiplášť, tak by vyšla a užívala si atmosféru dažďa. Ale nemôže, lebo doma by sa hnevali, keby prišla mokrá ako myš.

Má rada dážď, ale nie búrku. Búrky sa bála. Dúfala, že to utíchne. Cez medzery medzi konármi tiekla voda. Na hlavu si dá kapucňu kabátika. Dážď zosilňoval. Začali blesky. Teraz sa už naozaj bojí. Schúli sa na kameň do kľbka. Rukami si objíma nohy a tvár ma schovanú v nich. Dážď je teraz už naozaj silný a hlučný, že cez neho nejde počuť ani vlastné myšlienky. Všade bijú blesky. Bunker sa pomaly zosúva. Klesol, ale ešte sa nezrútil.

Malé dievčatko sa bojí. Snažila sa byť statočná, ale už to nedokáže vydržať. Nemá nikoho po ruke, všetci sú tak ďaleko. Cez slzy sotva vidí. “Mama...mama..” lenže mama nie je na blízku. Je sama, čo ju desí. Nikdy nebola sama v búrke. Vždy len s niekým.

Chytí si uši, aby nič nepočula. Nepomáha to. Nechce už počuť nič, chce aby sa to už skončilo. “Mamička!” zúfalo volá. Lenže nikto neprichádza. Pozrie sa cez štrbinu bunkru a vidí niečo žiarivé. Utrie si slzy.

Zaostrí očami na neznámy objekt. Je toho viac a hýbe sa to. Postavy v daždi. Držia sa za ruky a točia sa v kruhu. Je ich niekoľko. Toto ju utíši. Sleduje, ako sa točia. Ich nohy sa sotva dotýkajú zeme.

Bunker sa jej zrúti na hlavu a už ju nič nechráni pred búrkou.

Postavy si to všimli. Prestali tancovať a otočili sa k nej. Jedna z postáv začne pristupovať k dievčatku. Je to žena. Buchne blesk. Dievčatko vbehne žene pod dlhú sukňu a objíma jej nohu. Rýchlo sa odtiahne. Otočí sa pozrieť na svoj bunker. Je zničený. Ide k nemu a ponadvihuje vetvy. Vyberie svoj denník, pritlačí si ho k hrudi a oči ma sklopené dole. Zacíti ruku na ramene. Pozrie sa hore a jedna z duší lesa jej ponúka ruku. Prijme ju. Duše lesa pokračujú v tanci, tentoraz i s dievčatkom. Dievčatko sa už nebojí, pretože už nie je sama. Už len tancuje. Tanečné koleso sa oddelí a vytvorí hadíka. Prvá beží pomedzi stromy, niekam ich ťahá. Dievčatko sa smeje, zabudlo na búrku a strach.

Potom sa všetky popúšťajú a točia sa. Už sú mimo hustých stromov, tu dievčatko mokne. Tá najvyššia s najväčším závojom si ho dá dole a ovinie ho okolo dievčatka tak, aby mohla stále tancovať. Potom zatočí s dievčatkom a nadvihne ju k oblohe. Dievčatko sa díva do očí búrky. Vidí jej hrôzu, ale už sa jej nebojí.

Potom dievčatko položí na zem. Duše lesa sa navzájom dajú do dvojíc a spolu sa točia pri tom, ako sa posúvajú. Keď zastanú, všimne si, že už jen popfcha. Stoja na začiatku lesa a

žena, s ktorou sa drží za ruky, jej hlavou naznačí, aby šla domov. Dievčatko prikývne. Z hlavy jej strhnú závoj a bežia preč. Dievčatko sa otočí, aby mohlo poďakovať, ale nemá komu. Ušli.

Dievčatko kráča s denníkom opretým o hrud' domov. Postaví si nový a tentoraz pevnejší bunker.